

TRACK

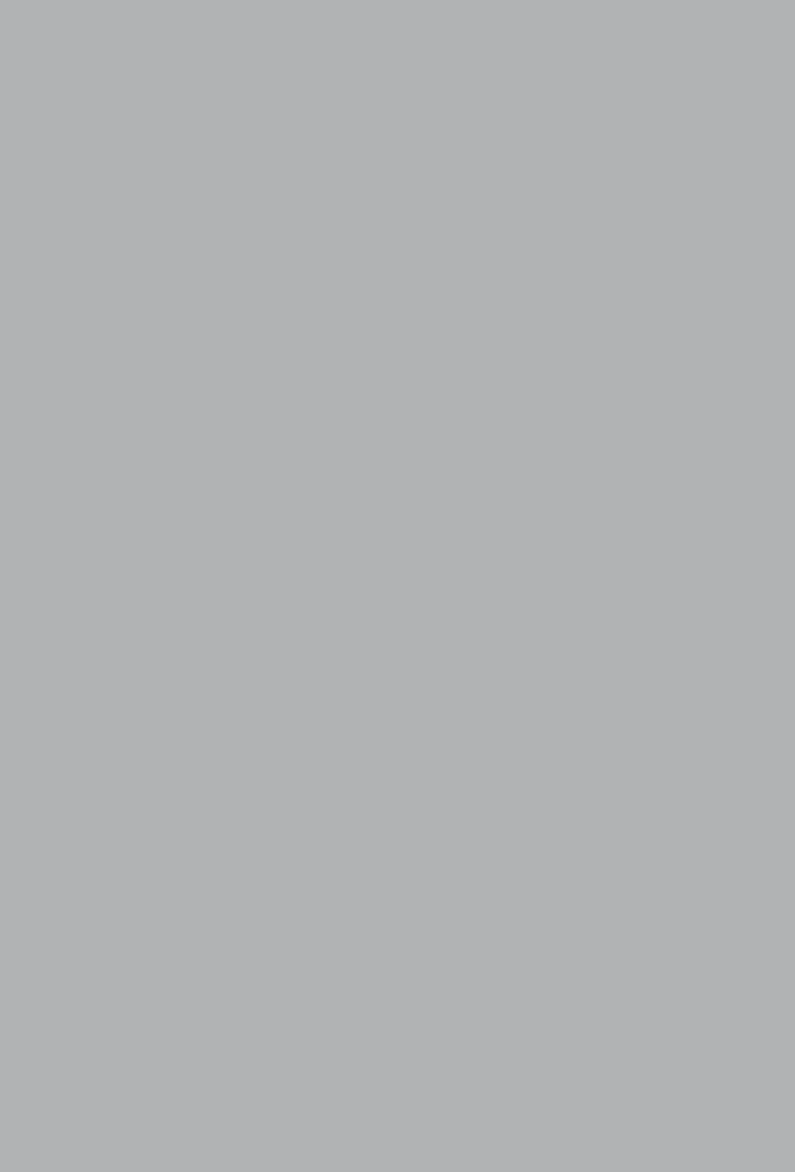
Deborah Kay

Daviesová

JAKÁ JSEM

TRACK

Deborah Kay Daviesová JAKÁ JSEM

III KNIHA ZLIN

Deborah Kay **Daviesová**

JAKÁ JSEM

Copyright © 2010 by Deborah Kay Davies
Translation © Pavel Bakič, 2011

ISBN 978-80-87497-13-5

Normanovi s láskou

MIZÍM POD ZEMÍ

Přivolala jsem bzučákem další žadatelku. Vešla stařena a začala žvanit o své sousedce. Při řeči pořád klepala na skleněnou přepážku mezi námi. Ta holka šlape chodník, pohoršovala se, prodává vlastní tělo. Je to hnus. Někdo by to měl přijít vyšetřit. Navrhla jsem jí, aby zašla na policii. Našpulila rty a naznačila odplivnutí. Půlka policajtů v tom bude zapletená, kyselila se, vůbec bych se nedivila. Kluci si u ní věčně podávají dveře. A nejen kluci. Taky chlapi. Mohli by to být její dědečkové. Zaklonila se a palcem si ukázala na hrud'. Viděla jsem tam chodit chlapy *v mém věku*.

Pokusila jsem se ovládnout situaci, ale stařena se nedala. Vlevo za jejími zády seděl kudrnatý blondák. Měl založené ruce a zavřené oči. Žadatelka se předklonila. A to není všechno, koulela očima, není u nás chvíli klid. Holka mi pořád pod oknem túruje to svoje nóbl auto, praská dveřmi a vůbec si žije, jako by jí bylo všechno putna. Mělo by se jí to zatrhnout.

Babizna bušila do přepážky a při každém úderu mě oslovila ‚slečno‘. Nechala jsem ji chvíli vypovídat a dívala se jí přes rameno na lidi v čekárně. Muž si mezitím otevřel

noviny. Široká ramena. Dlouhé nohy v sepraných, slušivě upnutých džínách si natáhl před sebe. Odpověděla jsem té ženě, ať to nechá na mně, že se na věc podíváme, a načmárala si její adresu. Probodla mě pohledem. To bude všechno, řekla jsem. Musím přijmout dalšího žadatele. Stiskla jsem bzučák.

Muž se na židli pohodlně uvelebil. Jméno? zeptala jsem se a zapsala si ho. Pročetla jsem si jeho papíry. Právě vyšel z vězení. Nic vážného, ujistil mě a protáhl se. Jen taková legrácka s kandelábrem a tirákem. Zase se opřel a široce se usmál. Oplatila jsem mu to. Nevím proč. Vůbec se to nehodilo. Adresa? ptala jsem se dál. Naklonil se k přepážce. Na co ji potřebujete? zeptal se a na okamžik na skle zanechal ovál sraženého dechu. Odpověděla jsem, že je to moje práce. Nic osobního. Škoda, on na to. Prolistovala jsem jeho papíry a vzala do ruky propisku. Ženatý, nebo svobodný? zeptala jsem se. Volný jako pták, odpověděl a přitiskl dlaně na přepážku. Pěkné ruce, upravené nehty a prsten, možná snubní.

Vzhlédla jsem od formulářů. Mrkl. Sdělila jsem mu, že bude trvat tak týden, než jeho žádost někdo zpracuje. V klídku, mávl rukou. Nemáte teď někdy pauzu na oběd? Košili měl u krku rozepnutou. Jeho krk vyzýval k polibku. Ne, řekla jsem a dělala si při tom na stole pořádek, na oběd nemám čas. Škoda, řekl už podruhé a vstal. Lidi by neměli hladovět. Vypadáte, že by vám bodla pořádná klobása. Zčervenala jsem a s přehnaným humbukem srovnala jeho papíry na hromadu. Už jsem se nedokázala přinutit zvednout oči. Stiskla jsem bzučák a čekala. Potom byl pryč.

Práce se nám s Alison protáhla. Když jsme vyšly ven, už se šelo a pořád bylo trochu chladno. Stál na proti vchodu. To je ten chlap, upozornila jsem ji. Vykročil k nám. Jaký chlap? rozhlédla se. Najednou stál přímo

před námi. Nazdar, pozdravil mě a Alison si vůbec nevšímal. Jdeme? Alison stála jako zařezaná a koukala na něj a zase na mě. Zatím, rozloučila jsem se a pokrčila rameny. Alison mě chytla za loket. Co to kino? zeptala se polohlasem. Vzal mě za ruku a jemně zatahl. Prostě jsem se dala. Alison za mnou volala: Fakt se nic neděje? Chtěla jsem jí odpovědět, ale šli jsme moc rychle, byli jsme už moc daleko, už jsme mizeli pod zemí.

NEVÁŽÍM SI MAJETKU

Zavedl mě po schodech do garáží a tam do temného kouta. Cítila jsem mokrý beton, olej, výfukové plyny. Opřel mě o sloup. Sundej si prádýlko, požádal mě a blýskl v úsměvu zuby. Stoupni si na mě. Myslím na boty. Ať si nezasviníš nohy. Přidržel mě, zatímco jsem se snažila vyprostit z kalhotek a punčocháčů. V hlavě jako bych místo myšlenek měla bílé prostěradlo, pevně napnuté na prádelní šňůře. Jednou rukou mě držel kolem pasu. Druhou mi zajel mezi nohy a zasunul do mě prsty. Tohle miluju, řekl. Pak si rozepnul kalhoty a nasměroval mi penis do ruky. Těžce mi pleskl o dlaň.

Já se nemůžu dočkat, řekl. Co ty? Taky, odpověděla jsem a roztáhla nohy. Popros, ať tě ošukám, přikázal a já poslechla. Se zavrčením do mě pronikl. Chytla jsem se ho kolem krku. Vsál můj dolní ret. Olízla jsem mu zuby. Pod nohama jsem cítila jeho tkaničky. Když se udělal, tvrdě jsem se zátylkem praštila o sloup. Pak jsem uslyšela zaklapnout dveře od auta a podlomily se mi nohy.

Parádní rychlovka, pochvaloval si a uhladil mi šaty. Vzal mě do náručí a donesl ke stanovišti taxíků. Do jednoho mi pomohl nastoupit a zaplatil řidiči. Ještě se ti třeba budou hodit, uchechtl se a v chumlu mi dovnitř hodil

kalhotky a punčocháče. Tak zatím. Šlápni na to, kámo, zahalasil na taxikáře a udeřil do střechy auta. Seděla jsem uvnitř se spodním prádlem v ruce. Prsty jsem ohmatala bouli na hlavě, lepkavou na dotek. Vytékalo ze mě semeno a na sukni se tvořila loužička. Doma jsem zjistila, že je můj nový kožený kabát na zádech odřený a potrhaný. Zmuhlala jsem ho a hodila dolů do skříně. Měla jsem ho teprve týden.

DUMÁM

Tu noc jsem dostala strach. Nedokázala jsem si třeba vzpomenout, jak vykonávat svou práci. Rozsvítila jsem lampičku a dělala si poznámky. Rychle jsem chtěla vyjmenovat, co mě ráno čeká, ale nakonec jsem napsala jenom: Zapnout počítač. Uvařit kafe. Seřadit vyřízená lejstra podle abecedy. Pak jsem sepsala druhý seznam a položky z prvního nástřelu na něm seřadila podle abecedy. Dalo to práci. Tomu, co se stalo po odchodu z kanceláře, jsem za mák nerozuměla. Věděla jsem, že bych se nad tím měla zamyslet, nejsnáze podle barev. Odchod s Alison z práce, to byla zelenomodrá. Pak najednou žlutá. Pak meruňková. Pokles do červené s jakýmsi žíháním. Na dně usazenina khaki.

Ráno jsem se rozhodla zavolat Alison a poprosit ji, aby šéfové vyřídila, že jsem nemocná. Vyhnula jsem se velkému zrcadlu na šatníku v ložnici a tichým domem sešla po schodech do kuchyně. Všechno na svém místě. Sluchátko jsem tak tak zvedla k uchu. Šňůra byla zamotaná do všelijakých propletenců. Alison to nakonec zvedla. Moment, houkla, než jsem stihla něco říct. Pak jsem slyšela, jak křičí něco o kastrůlcích s obědem a jak někdo běhá nahoru a dolů po schodech. Pak bouchly dveře.

Fajn, ozvala se, jsou fuč. Jak ti je? Mně, to ti říkám přede-
dem, nikdy nebylo líp. Vstávat, když jdou děcka do školy,
kvůli tomu stojí za to žít. Díky nebesům za tuňáka a send-
viče s majonézou. Hledat po všech čertech plavky, to je
extáze. Najednou jsem si nemohla vybavit, proč volám.
Pokračuj, pobídla jsem Alison. Její hlas na mě působil
jako chladivá ruka na čele. Takže jak, ozvalo se, mám té
staré rašpli vyřídit, že jsi nemocná? To je všechno? Když
budeš tak hodná, odpověděla jsem. Můj hlas zněl cize.
Jako by se stalo, ujistila mě Alison. Jsi v pořádku? Měla
jsem o tebe hrozný strach. Jasně, odpověděla jsem. Co
by mi mělo být? Božíčku, co já vím, zapištěla Alison s jíz-
livostí, kterou si podle mě mohla odpustit. Už brzy si spo-
lu vážně promluvíme, mladá dámo. Nemůžu se dočkat,
já na to.

Uvažila jsem si kafe. V kuchyni tepalo sluneční světlo,
odráželo se od konvice a zavěšeného nádobí. Zbyla mi
trocha čokolády, a tak jsem si ji i s kávou vzala do patra.
Konečně jsem se postavila před zrcadlo a nechala si ko-
šili sklouznout z ramen. Jen se na sebe podívej, vybídla
jsem se a pitvorně napodobila irský přízvuk. Obličej jsem
měla pořád stejný, a přitom jiný. Potutelně mi pohled
oplácel. Menší oči, možná světlejší pleť. Zase jsem do-
stala strach. Sáhla jsem si na zátylek. Vlasy tam na dotek
připomínaly hnízdečko bolesti. Podívala jsem se na sebe
pořádně. Špíno, vmetla jsem si. Jak jsi to mohla udělat?
Ale ten přízvuk jsem neudržela. Polekal mě můj vlastní
úsměv.

Napustila jsem si vanu. Když jsem si došla na malou,
bolelo to. Nepoznávala jsem vlastní pach. Pokaždé, když
jsem pomyslela na ty garáže, se mi sevřel žaludek, u srd-
ce se mi něco zatřepetalo a vyletělo to kůží na hlavě.
Bylo mi divně. Ve vaně se přese mě přelila voda. Potopi-
la jsem se a vydrbala si z vlasů zaschlou krev. Třepotání

se při tom proměnilo. Teď jako by se ve mně spíš něco smršťovalo. Naskočilo mi, jak jsem se praštila do hlavy. Do očí mi vhrkly slzy. Vylezla jsem z vany a osušila se.

V domě panovalo neporušené ticho, všechny pokoje byly prázdné. Připomínalo to chatu po prázdninách. Delší dobu bych tam nevydržela, takže jsem se oblékla, zabouchla za sebou a nasedla do auta. Na semaforu jsem se vyhnula pohledu na sebe ve zpětném zrcátku a napsala Alison esemesku: Za mmnt v práci. At zije pruzna pracovka. Jsi skvela.

Celý den jsem makala jako šroub a vynechala oběd. Alisoniných ustaraných pohledů jsem si nevšíkala, vyřídila jsem si odchod a nechala po sobě uklizeno. Nakonec jsem si poznamenala jeho adresu a telefonní číslo, jen pro jistotu.

MLUVÍM SE ZVÍŘATY

Napadlo mě zajít na návštěvu za babičkou. V časopisech se pořád psalo, že když je vám pod psa, pomůže udělat radost někomu jinému. V nemocnici jsem ji nemohla najít. Stařeny mi přišly jedna jako druhá. Moje babička bývala jedna z těch prsatých matron, co nosí modrý přeliv a bižuterii. Pekla mi křupavé zlaté koláčky s borůvkovou marmeládou uprostřed. Na každém bylo z těsta vytvarované jedno písmeno mého jména. Po té spečené marmeládě bych se utloukla. Šily jsme spolu oblečení pro mou panenku Valerii. Babička byla toho názoru, že bychom se měly zaměřit na večerní šaty. Val už je taková, mrkala na mě. Hodně jsme na sebe mrkaly. Za deštivých dní jsme spolu vybarvovaly omalovánky. Z toho si nic nedělej, říkala babička, když jsem přecházela. Nikdo není dokonalý, holka zlatá. Tvoje babička už vůbec.

Obcházel jsem pokoj a každou starou paní si prohlížela. Všechny vypadaly jako nedofouknuté balóny. Konečně jsem ji našla a posadila se vedle postele na lesklou židli s opěrkami. Vzala jsem ji za ruku. Babi? oslovila jsem ji. Obrátila ke mně hlavu. Upřeně jsme se na sebe dívaly. Jste moje babička? zeptala jsem se. Vešla sestra. Tu vaši máte támhle, navedla mě a vzala do ruky tabulku zavěšenou v nohách postele. Musela mi pomoci vyprostit ruku. Stará paní měla železný stisk. Potýkaly jsme se s ní a ona jako by u toho naříkala.

Nějak jsem se ocitla na záchodě. Kristovy rány, zaúpěla jsem v kabině. Pro Kristovy rány. Posadila jsem se na sklopené prkýnko a rozchechtala se třaslavým smíchem. Záchod ho vracel ozvěnou, znělo to strašidelně. Tomu jsem se musela smát ještě víc. Pak jsem se rozbřečela. Někdo vešel do sousední kabinky, takže jsem bulela potichu. Ozvalo se zašustění, a tak jsem se zarazila a naplnila uši. Pak přišlo noblesní uprdnutí. Pardon, ozval se hlas současně se spláchnutím. Tiše jsem se hihňala, dokud mě vzlykání nepřešlo, a pak jsem si vyšla umýt ruce a dát do pořádku obličej. Nad umyvadlem byla ručně psaná cedulka: Pozor, vařící voda. Inkoust se rozpíjel, takže to připomínalo hrůzostrašné vzkazy na zrcadle ve filmových hororech. Použila jsem studený kohoutek. Stačilo, řekla jsem si. Teď za babičkou.

Dala jsem jí pusu na čelo. Dřív voněla pudrem značky Coty a větrovkami. Poplácala mě po tváři. Jak se vede, zlatíčko? zeptala se. Oči měla jako malé čokoládové kuličky. Pověděla jsem jí o blondákovi. Podrobně jsem ho popsala. Pozorně mě sledovala a na rtech jí pohrával úsměv. Když jsem jí řekla o garážích a taxíku, zacukalo jí v obočí. Přišlo mi, že možná mrkla. Je mi fakt mizerně, babi, svěřila jsem se jí. Ale nikdo přece není dokonalý, vid' že ne? Povzbudivě mi stiskla ruce. Hned jsem byla klidnější.

Pověděla jsem jí, že mám dojem, jako bych stála na křižovatce. Co myslíš? zeptala jsem se. Co mám dělat teď? Vykašlat se na něj? Límeček noční košile měla obšitý růžovými květy a vlasy sepnuté plastovou sponkou. Otevřela ústa a začala kvokat jako kuře, nejdřív jen potichu. Odtáhla jsem ruce. Pak zaklonila hlavu a začala kokrhát jako kohout. Drobnými pařáty rvala za povlečení. Nemohla jsem se pohnout. Objevila se sestra a vzala mě za rameno. Měla byste jít, upozornila mě a zatřásla mnou. Budeme jí dávat prášky.

MATKA MĚ NECHÁVÁ NA HOLIČKÁCH

Po návštěvě nemocnice jsem nemohla usnout. Chudák babička, špatně by nesla, co se z ní stalo. Vzpomínala jsem na klapot jejích vysokých podpatků v kuchyni. Radši by se propadla, než by ji někdo viděl v papučích nebo dokonce s plastovou sponkou ve vlasech. Oční víčka jsem měla celou noc těsně napjatá kolem vypoulených očí. Ráno se mě držel pocit, že jsem ve tmě zestárla o pět let, takže jsem se rozhodla jít k doktorovi.

Můj obvyklý lékař tam nebyl. Vyšetřila mě náhradnice, Asiatka jako obrázek. Těžko odhadnout věk. Tipovala jsem, že jí bude něco mezi dvanácti a pětáctýřiceti. Samozřejmě ne dvanáct, to byl nesmysl. Ale i tak, co kdyby? Ani nespustila oči z monitoru. Ano? oslovila mě. Je vám něco? Ne, odpověděla jsem. Mám se fakticky, ale fakticky skvěle. Jak se daří vám? Konečně se na mě podívala. Jak vám můžu pomoci? zeptala se chladně. Požádala jsem ji o něco, po čem bych usnula. Zamračila se. Už jste prášky na spaní někdy brala? zajímala se a zase se obrátila k počítači. Nakonec mi napsala recept.

Zbytek dne jsem se činila doma. Měla jsem na DVD starý film, co jsem si chtěla pustit, a tak jsem si k němu odpoledne sedla. Nejdřív se seznámíme s takovou krašaví a vypadá to, že je normální – hodná a nevinná. Ale brzo začne být jasné, že je cvok. Její muž píše hry a ona ho uhnala na to, že se tvářila, jak se hrozně zajímá o divadlo. Byl to jeden z těch filmů, kde je divákovi všechno jasné daleko dřív než postavám. Hrdinka nakonec utopí manželova bratra, takového důvěřivého, hrozně milého mrzáčka, a zbaví se nenarozeného dítěte, protože žálí, když se její milovaný stará o někoho jiného. Pak se to pokusí narafičit, jako že ji zabil, a otráví se. Jenom proto, že odhalil, co provedla, a chce od ní odejít. Když na ten jed umírá, leží na poduškách, vypadá jako temný anděl a říká manželovi *Nikdy tě neopustím, nikdy, nikdy*. Ztělesněné zlo, jen co vám řeknu. Ale nějak jste s ní museli soucítit. Rozhodně si šla za svým. Jen jsem nemohla pochopit, co na něm vidí. Byl to totální nýmand a měl děsně nerealisticky uhlazené obočí.

Vypnula jsem telku a zase začala myslet na garáže. Viděla jsem se, jak se zouvám. Sundávám si prádlo. Pomohl mi. Vzpomínala jsem, jak mi studený vzduch zavanul pod sukni, jak svalnatá měl blondák na dotek záda a jak se jakoby nahrbil, aby mohl svou pusou chňapnout po mé. Vzpomínala jsem, jak jsem ho držela v dlani. Vzala jsem si dávku tablet a šla si lehnout. Nemohla jsem si to přestat přehrávat v hlavě. Když jsem si vybavila, jak zavrčel, když do mě zajel, zasvrbělo mě mezi nohama a příjemně mi poskočilo srdce.

V posteli jsem v přikrývkách hledala chladná místa. Pak jsem usnula. Zdálo se mi, že se procházím s mámou. Byla jsem malá – úplně se nade mnou při chůzi tyčila. Do rytmu našich kroků si broukala chvalozpěv. Minuly jsme temnou uličku. Vchod do ní částečně zakrývaly

šlahouny břechťanu, pohupující se ve větru, který nevanul. Matka mě do uličky postrčila. Pořád jsem slyšela, jak zpívá. Podél zdi stály popelnice. U jedné se ve zpomaleném záběru vztyčil na zadní obrovský černý medvěd se zkrvavenými tesáky. Víko popelnice mu zůstalo na hlavě jako tuhá placatá čapka. Vrhł se na mě a zahnutými drápy mi vyrval vnitřnosti.

Slyšela jsem, jak mi praskla páteř. Moje útroby pleskly o zem. Šarlatové břicho zelo prázdnotou. Cítila jsem, jak se na odhaleném, horkém mase honí studený vítr. Ječela jsem na mámu, ale odpovědi jsem se nedočkala. Máma si na slunečné ulici dál notovala a houpala kabelkou. Vzbudila jsem se zadýchaná a pokrytá potem, napůl jsem spadla z postele. Stoupla jsem si pod sprchu a pak se zahalila do starého froté županu. V přízemí jsem si nalila jablečný džus a seděla v kuchyni, dokud se nerozednilo.

PODÁVÁM ZVLÁŠTNÍ CHUŤOVKY

Začala jsem bloumat poblíž skříně, kam jsem hodila poničený kožený kabát. S takovýmihle záležitostmi se musíš vypořádat, huso, peskovala jsem se nahlas. Přečetla jsem si zrovna v časopise článek jménem Překonejte se a překonejte to!. Bylo mi jasné, že to jsou plky, ale nějak jsem na ten kabát nemohla přestat myslet. Lehla jsem si na postel a začala mluvit sama se sebou. Co jsem vůbec vyšilovala? Hromada normálních, sympatických holek blbne v garážích každou chvíli. Nikdo na ně nehledí skrz prsty. Smějí se tomu pak s kamarádkami u kopírky, probůh.

Ale ten kabát mi nešel z hlavy. Vzpomínala jsem, jak dlouho jsem na něj šetrila. Na tu jemnou, karamelově zbarvenou kůži. Na to, jak vzdušný a chladivý byl, i když

mě chránil před studeným větrem. Na jeho omamnou vůni. Myslela jsem na jeho hrbolaté dřevěné knoflíky s kovovými krčky. A teď je na odpis, řekla jsem nahlas.

Otevřela jsem dveře a ven se vyvalila blahodárná, pronikavá vůně kůže. Ustoupila jsem a zhluboka se nadechla. Ta vůně mě uklidňovala. Připomínala mi školní aktovku po bratranci Danielovi. Na popruzích byly zvláštní nápisy, neúhledně vyškrábané symboly. Danielovo dílo. Aktovka byla nová, ale jen pro mě, jinak už se do školy podívala. Na místech, kde ji Daniel ošoupal, byla kůže měkká a lesklá. Vzpomínala jsem, jak mi hned při prvním příchodu ke škole někdo strhl z hlavy baret, ale o starou aktovku, kterou jsem milovala, nikdo nestál. Tahle holčička by jako velká určitě nelezla do podzemních garáží. Nebyla z těch, kdo by jen tak zničili drahý plášť.

Zaletěla jsem pohledem k nočnímu stolku a práškům na spaní. Vyloupala jsem je z plátíčka a naházela do misky. Pobavilo mě, jak připomínají větrové bonbóny, které někdy dostanete zadarmo v restauraci. Zdvihla jsem misku a nabídla ji svému odrazu. Jen si dej, napodobila jsem hlas Judith Chalmersové, babiččiny nejoblíbenější moderátorky cestovních pořadů. Naber si hrst, neupejpej se! Slíbila jsem si, že jakmile prohlédnu kabát, pár prášků spolknu a prospím několik dní. Přecházela jsem po pokoji a chvíli si četla časopis. Koupila jsem si ho, protože titulík na obálce sliboval článek o ženě, která se omráčila mraženým hranolkem.

Dole ve skříni toho bylo odloženého víc, takže jsem musela chvíli štrachat, než jsem na kabát narazila. Podšívku měl kluzkou a studenou na dotek. Nebyl tak těžký, jak jsem myslela. Chvíli mi trvalo ho rozprostřít na zmuchlané dece. Vypadal na mě moc malý. Spíš jako dívčí kabátek. Nebo letecká bunda pro zakrslého akrobatického pilota ze staré školy. Přejížděla jsem po něm rukama jako

slepá a hlavou mi táhlo, že už si ho nikdy neobleču. Obrátila jsem ho a naruby zastrčila do děr prsty. Uslyšela jsem čísi vzlyky. Vypadalo to, jako by kabát potrhalo nějaké zvíře.

RADÍM S OBLÉKÁNÍM

Alison chtěla vědět, na jak dlouho se má dovolená protáhně. A proč jsem si ji najednou vybrala. Byla jsem tak unavená, že jsem neodpověděla. Alison mi ukázala blyštivé černé šaty a zeptala se: Co říkáš? Padnou mi? Vyzkoušej si je, odpověděla jsem. Kdo to má takhle na ramínku poznat? Šla jsem s ní do společné převlékárny. Vybíráš si dovolenou kvůli tomu, co se seběhlo minulý týden? Abys věděla, tu dezerci jsem ti odpustila, ujistila mě. Ale schvalovat ti ji samozřejmě nemůžu. Za daných okolností musím vynést následující verdikt: Nechápu, co to do tebe vjelo.

Verdikt?! zopakovala jsem. Za daných okolností? Chceš na mě hrát intošku? Z tvých rubínových rtů bych se takovýchhle slovíček nikdy nenadála. Nech to plavat, mávla Alison rukou a zapózovala před zrcadlem. Nemysli si, že mi není jasné, kam těmi květnatými řečičkami míříš. Zkoušíš to marně. Alison se na mě v odraze zadívala. Nezamlouvej to, napomenula mě a otočila se ke mně čelem. Nic jsem neříkala, takže si Alison povzdechla, zamračila se a začala mi vyprávět o večírku, na který s Tomem půjdou. Prý mejdan Tomova ředitelství. Příležitost seznámit se s jeho šéfem, na kterého je třeba zapůsobit. Zajela si rukou do výstřihu a upravila si prsa. Jen ty kůzlata zkrof, zahalasila jsem. Alisonin odraz mě zdrtil pohledem. Posloucháš mě vůbec? zeptala se. Mám trochu dojem, že tě otravuju.

Sesula jsem se po zdi a posadila se v šatně na podlahu. Židle očividně padly za oběť pokroku. Alison si rovnala šaty kolem boků. Všímáš si doufám, jak se musím nelidsky přemáhat, abych z tebe nezačala tahat podrobnosti o večeru stráveném nečekaně s panem kudrnáčem, prohodila. Co si bere Tom? zeptala jsem se. Taky mu polezou ven cecky? Alison mě opět zdrtila pohledem. Bylo mi jasné, že počítá do desíti. Promiň, omluvila jsem se. Vlastně jsem dala panu kudrnáčovi košem chvíli po tom, co jsi odešla. Nic dobrého z něj nekoukalo. To mi spadl kámen ze srdce, oddechla si Alison. Takže už se s ním nehodláš vídat? Pomyslela jsem na to, jak praštil do střechy taxíku a odešel. Ani náhodou, přitakala jsem. Tak zoufalé to se mnou není. Alisonin odraz mě poctil vlídným pohledem.

Chvíli se v černých šatech natrásala. Ten šikmý stříh mi úplně nesedí, váhala. Co na něj říkáš? Zlatíčko, povytáhla jsem obočí, co není šikmo, tím se poslední dobou odmítám vůbec zabývat. Dokonce i podprsenku mám stříhlou šejdrem. Kalhotky taky? byla zvědavá. Že váháš, na ty bys normálně musela šilhat, pochlubila jsem se. Ty máš fakt divnou náladu, zavrtěla hlavou a nejdřív se v zrcadle pátravě zahleděla na svoje pozadí a pak na mě. Než se zeptáš, předešla jsem ji, prdýlku máš vyloženě mikroskopickou. Kam se vlastně poděla? Mám dojem, že se ti tenhle hadřík nepozdává, řekla Alison, ale já si v něm přijdu k nakousnutí, takže za daných okolností vynáším následující verdikt: Beru ho. A na prachy kašli, povzbudila jsem ji, člověk se nesmí omezovat.

PŘIVOLÁVÁM LIDI MYŠLENKOU

Najednou se mi vážně zachtělo vidět rodiče. Když jsem k nim dorazila, bylo všechno při starém. Posadila jsem

se a dala si s mámou čaj. Zeptala jsem se, jak se jí vede. Hodiny v předsíni tikaly, jak jsem byla zvyklá, a taky pořád slyšitelně sípaly. Nemůžu si stěžovat, odpověděla. Ale ráda bys, ozval se táta z chodby. Co ty a kluci? Něco nového? zeptala se s odvrácenýma očima. Možná, přiznala jsem. Okamžitě byla jedno velké ucho. Jen doufám, že je na tebe hodný, nechala se slyšet. Ty jsi odjakživa taková důvěřivá. Poplácala mě po koleni. Ale to je nedostatek, na který můžeš být pyšná, dodala. Otcův vlídný hlas tentokrát dolehl z kuchyně: To tedy nemůže a ty to dobře víš. O nedostatky člověk nestojí. Z podstaty věci. Matka se na mě usmála. Co na tom, však mi rozumíš, vid', zlatíčko?

Chtěla, abych jí o svém příteli vyprávěla. Řekla jsem jí, že je o pět let starší než já. Rovné černé vlasy. Dokonce, přidala jsem, má takové to neuvěřitelně uhlazené obočí. Máma se na chvíli zamyslela. Ale to je dobře, myslím s tím uhlazováním. Spousta mladíků na sebe vůbec nedbá. Ale nebude náhodou na kluky? Nevím, pokrčila jsem rameny. Ukáže čas. Pověděla jsem jí, že je to spisovatel. Nevěděla jsem, že se to chystám říct, ale když jsem to vyslovila, znělo to hezky. Smutné je, přihodila jsem, že má hrozně milého mladšího bráchu, pro kterého by udělal první poslední, a chudák kluk je mrzák.

Už jsem svého přítele jasně viděla. Měl krásné ruce. Byl do mě blázen. Dneska máme rande, svěřila jsem se. To slyším moc ráda, rozplývala se máma. Už bylo na čase, jestli se neurazíš. Víš, jak tě mám ráda. Zatímco jsem si svého přítele prohlížela, jeho vlasy se zázračně přebarvily na blond a začaly se kroutit.

Oznámila jsem, že se u nich naobědvám. Máma mě v kuchyni vzala za bradu a pozorně si mě prohlížela. Jsi nějaká neduživá, starala se. Jíš dost? Víím, že si dáváš svačinky, ale sedneš si někdy k pořádnému jídlu? Řekla

jsem jí, že si připadám přešlá. Kvůli tomu sis vzala dovolenou? zeptala se. Zatraceně, mami, zaúpěla jsem, najímáš si na mě čmuchaly? Jsem dospělá, abys věděla. Nevšímala si mě a začala si pochvalovat, jak je ráda, že mám tak báječnou kamarádku jako Alison. Ona ti je tak rozumná, velebila ji a otočila se ke mně zády, abych jí mohla zavázat zástěru. Každopádně máš velké štěstí, holka. Alison má taky štěstí, opáčila jsem, že má tak báječnou kamarádku, jako jsem já. Máma mě letmo objala. Ale ovšem, zlatičko, souhlasila. To se rozumí samo sebou. A teď se musím otáčet. Oběd se sám neuvaří.

Táta mě vzal na zahradu. Chtěl mi ukázat fenykl. Krása, řekla jsem. Jemné vějířovité lístky se splétaly jako volné lesklé sítě. Uprostřed měla každá něco, co připomínalo velkou huňatou housenku. Oba jsme se k tomu sklonili. Ve skutečnosti šlo o ještě zavřené květy, které se už už chystaly rozvinout. Usedli jsme na zahradní lavičku a já jsem kývající se rostliny prohrábla prsty. Připomíná to spletené mokré vlasy, podělila jsem se s tátou. Skoro jako by patřily mořské panně. Taky si sáhl. Máš pravdu, přikývl. Před tátou jsem se za takové poznámky nemusela stydět. Položila jsem mu hlavu na rameno a vzala ho za ruku zdrsnělou zahradničením. Zrovna jsem se chystala něco říct, když na něj máma houkla, že potřebuje pomoc. Musím jít. Povinnost volá, zasalutoval a odešel.

Fenykl voněl jako anýz. Připomínal mi jednu mastičku, kterou mi babička natírala škrábance a modřiny. Seděla jsem o samotě ve stínu vedle klátícího se fenyklu a sledovala oblak drobných černých motýlů, prozkoumávajících šarlatové fazole. Někdo sekal zastaralou sekačkou, znělo to jako ústrojí nějakých obřích hodiněk, které se prohrkávají stovkami vteřin. Na opěradlech lavičky rostl hřejivý, suchý mech, připomínající polstrování. Zahrada mě napůl uspala a já nemohla odtrhnout pohled od zá-

honu oslnivých jiřin, z jejichž pichlavých květů sálalo rudé sluneční světlo. Opodál se dmuly jasně fialové volány nějaké další květiny. Po hřbetě ruky mi jako pramínek přeběhl pavouk.

Slyšela jsem, jak máma v domě cinká nádobím. Pečené jehněčí lákavě zvonělo. Vstala jsem, zrovna když na mě zavolala a poprosila mě o trochu máty. Probírala jsem se snítkami a ronila do nich slzy štěstí. Vůně máty mě obestřela a všechno očistila. Obešla jsem zahradu a všeho se dotkla: roztomilých stonků hrášku, drsných, šťavnatých lístků rebarbory, vyhrátého dřeva otcovy kůlny. Zjistila jsem, že se dokážu po zahradě pohybovat bez nejmenší námahy, že málem stačí pomyslet na to, kam bych ráda teď. Nechtělo se mi odcházet.

Po obědě jsem se zdržela. Posadili jsme se na zahradu a nasávali atmosféru. Všichni jsme mlčeli. V jednu chvíli jsem zaslechla, jak se ulicemi jako stužka táhne znělka zmrzlinářského auta, ale bylo to z velké dálky. Táta se zeptal, jestli bych nechtěla přespat. Pomyslela jsem na svou stísněnou ložnici, kde bude všechno takové, jaké jsem to nechala, a přijala jsem. Co to rande? podivila se máma. Řekla jsem jí, že tam nepůjdu. On si z toho nic dělat nebude. Toho se drž, radila máma. Vypadá to, že má pochopení.

Táta mi na lavičku v polostínu donesl pár polštářů, na které jsem si lehla a usnula s výhledem na vypasené skvrny slunečního světla, které mi sem a tam klouzaly po těle. Vůbec nic se mi nezdálo. Po probuzení jsme si dali gin s tonikem. Můj nejoblíbenější zvuk, nechala se slyšet máma a zacinkala kostkami ledu. Táta se každou chvíli zvedl a vyplel nějaké sotva viditelné býlí. Z malého záhonku, který zřídil vedle růží, se zdvihala vůně jarní cibulky. Člověk musí ty potvory zničit, hudral.